

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/117/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0022203428
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Miková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:0022203428.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Mikovej a členiek senátu JUDr. Gizely Majerčák a JUDr. Dany Popovičovej v spore žalobcov: 1/ A. B., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom B. XX, C., 2/ D. E. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. C. XXX, 3/ F. B., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom G. F. E., H., C. C. XX, I., 4/ I. J. I., K. B., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom A. X, C., 5/ G. A., K. B., nar. X.X.XXXX, trvale bytom A. XXX, L. XXXXXX, M. A., 6/ F. B., nar. X.X.XXXX, trvale bytom N. XX, C., všetci právne zastúpení: Advokátska kancelária JUDr. Peter Gdovin, so sídlom Kalininova 675, Humenné proti žalovanému: AMRUC spol. s r.o., so sídlom Vinné 6060, IČO: 36 198 111, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Juraj Fúzer, so sídlom M.R. Štefánika 1256/22, Trebišov, IČO: 31 262 597, o určení, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Michalovce zo dňa 21.3.2024 č.k. 30C/84/2022-108

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobcom oprávneným spoločne a nerozdielne priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Preskúmaným rozsudkom súd prvej inštancie určil, že pozemok zapísaný v katastri nehnuteľností Okresného úradu Michalovce, odbor katastrálny, na LV č.XXXX, katastrálne územie A. a to parc. C-KN č.XXX/X - ostatná plocha o výmere 1697 m² v podiele 1/2 patrí do dedičstva nebohej O. B., K. G., nar.XX.X.XXXX, naposledy bytom P. XX, C., zomrelej dňa 20.8.1995.

2. Vyhovel tak žalobe o určení vlastníckeho práva právnej predchodkyne žalobcov, vychádzajúc zo zistení, že táto spolu so svojou sestrou E. Q. uplatnila vo vzťahu k dotknutej nehnuteľnosti nárok na jej vydanie podľa § 9 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku (zák. č. 229/91 Zb.), skonfiškovanej ich otcovi N. G. ako pôvodnému vlastníkovi, ktorému nároku bolo vyhovené, napriek tomu povinná osoba Obec Kaluža previedla nehnuteľnosť na tretie osoby Cestné stavby a.s., Košice, ktoré následne odpredali spornú parcelu žalovanému. Konaním povinnej osoby Obce Kaluža bol porušený zákon o zákaze prevodu nehnuteľností na iné osoby podľa § 5 ods. 3 zákona č. 229/91 Zb., čo malo za následok absolútnu neplatnosť zmluvy o prevode nehnuteľností na tretie osoby, teda aj na žalovaného a vlastnícke právo svedčí právnej predchodkyne žalobcov, ktorej boli pozemky v rámci reštitučného konania vydané. Súd vzal na zreteľ, že v konaní Okresného súdu Michalovce 8C/41/2011 o určení vlastníckeho práva E. Q. k dotknutej parcele v podiele 1/2 vo vzťahu k totožnému žalovanému bolo na základe zhodných skutkových dôvodov, ako tvrdili žalobcovia v tomto spore (neplatnosť prevodu pre porušenie zákona č. 229/91 Zb.), žalobe vyhovené rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach zo dňa 31.7.2019 sp.zn. 1Co/274/2018, správnosť ktorého rozhodnutia bola potvrdená aj v dovolacom konaní Najvyššieho súdu

SR v rozsudku 8Cdo 144/2020 z 30.5.2022. Účastníkmi konania na strane žalobcov boli ako dedičia po O. B., K. G. aj súčasní žalobcovia resp. ich právni predchodcovia, vo vzťahu ku ktorým súd žalobe nevyhovel len z dôvodov procesných, keď vzhľadom na úmrtie O. B. petit ich žaloby mal zniesť na určenie, že podiel na nehnuteľnosti patrí do dedičstva po poručiteľke. V uvedených rozhodnutiach súdy konštatovali, že ak obec kúpnu zmluvou z 1.6.2000 previedla novovzniknutú parcelu č. 973/4 odčlenenú z parcely 973/1 na obchodnú spoločnosť Cestné stavby a.s. Košice, postupovala v rozpore s § 5 ods. 3 zákona č. 229/91 Zb., preto v zmysle tohto zákonného ustanovenia, ako aj § 39 Občianskeho zákonníka (OZ) treba považovať kúpnu zmluvu za absolútne neplatnú.

3. Obsahom listinných dôkazov mali súdy vo vyššie zmienenom spore preukázanú pravdivosť tvrdenia žalobcov E. a právnych nástupcov O. B. o včasnom uplatnení reštitučného nároku a porušení § 5 ods. 3 zák.č. 229/91 Zb. právnym predchodcom žalovaného. Pozemkový úrad v Michalovciach v rozhodnutí z 19.1.1993 č. 893/93-R konštatoval, že oprávnené osoby spĺňajú podmienky uvedené v § 6 ods. 2 zákona č. 229/91 Zb. (oprávnenými osobami bola právna predchodkyňa žalobcov O. B. a jej sestra E. Q.) a priznal im vlastnícke právo k parcele č. XXX – les a pasienok o výmere 433 922 m², kat. úz. A. s tým, že správna výmera nehnuteľností bude upresnená v novom geometrickom pláne. Na základe geometrických plánov bola spresnená výmera parc. č. XXX na výmeru 435.398 m², a bola identifikovaná ako lesná pôda a parc. č. 973/1 ako ostatná plocha o výmere 19.490 m². V súlade s opravným rozhodnutím zo dňa 10.11.1993 boli na základe geometrických plánov spresnené výmery pozemkov a to tak, že oprávneným osobám sa priznáva vlastnícke právo o.i. aj k nehnuteľnosti - parc. KN č. XXX/X - ostatné plochy o výmere 19.490 m², ktorá je súčasťou parc. č. XXX. Z rozhodnutia tiež vyplýva, že po nadobudnutí právoplatnosti sa doručuje Obecnému úradu Kaluža. Predmetom vydania bola na základe neskoršieho upresnenia okrem iného KN par.č. XXX/X o výmere 19490 m². V zmysle protokolu o prevode vlastníctva vecí z vlastníctva Slovenského štátu v správe Cestovného ruchu Michalovce na Obec Kaluža z 27.4.1995 č. 2/1995 bola parcela č. XXX/X o výmere 19490 m² prevedená podľa § 2 ods. 2 zákona č. 138/91 Zb. na Obec Kaluža. Táto parcela bola následne zapísaná na LV č. XXX č.z. 41/95. Obec Kaluža sa podľa § 2 ods. 2 zákona č. 138/91 Zb. stala vlastníkom parcely č. XXX/X o výmere 19490 m² a v zmysle v tom čase platného § 5 ods. 1 a § 5 ods. 2 písm. b/ zákona č. 229/91 Zb. sa stala povinnou osobou. Právny zástupca žalobcov N. A. listom z 21.10.1997 vyzval Obec Kaluža na usporiadanie vzťahov pri užívaní nehnuteľností a zároveň oznámil, že na základe reštitúcie bola parcela mpč. 6 kat. úz. R. a mpč. 7 kat. úz. A. prinavrátená do vlastníctva oprávneným osobám na základe rozhodnutia Pozemkového úradu Michalovce č. 893/93 zo 7.3.1994, na ktorej časti má obec zriadené rekreačné zariadenie podľa LV č. XXX, kat. úz. A., ide o parcelu XXX/X o výmere 221 m², preto žiadajú o odpoveď na riešenie tejto situácie. Obec A. oznámila právnemu zástupcovi, že plocha, na ktorej sa nachádza predmetné rekreačné zariadenie je síce na liste vlastníctva Obce Kaluža, ale je potrebné jednať s vlastníkom zariadenia Cestné stavby a.s. Košice. Uvedené tak malo dokumentovať, že Obec Kaluža najneskôr od 3.11.1997 mala vedomosť o tom, že predmetné nehnuteľnosti boli predmetom reštitúcie a boli prinavrátené oprávneným osobám, teda právnej predchodkyňi žalobcov a jej sestre E. Q.. Naviac z prílohy zo dňa 05.06.2000 k rozhodnutiu Pozemkového úradu v Michalovciach Č. 893/93-R zo dňa 19.01.1993, ktorá bola obci doručená dňa 15.06.2000 je preukázané, že sa obec Kaluža najneskôr v tento deň dozvedela o tom, že predmetná parcela č.XXX/X - ostatná plocha o výmere 19490 m², ktorá bola v jej vlastníctve, zapísaná na LV č.XXX je predmetom reštitúcie. Aj napriek tejto vedomosti Obec Kaluža dala geometrickým plánom č. 54/2002 odčleniť z parcely č. XXX/X v reštitúcii prinavrátenej oprávneným osobám novovzniknutú parcelu č. XXX/X o výmere 1789 m² a túto odpredala kúpnu zmluvou z 1.6.2000 kupujúcemu Cestné stavby a.s. Košice spolu so svojou parcelou č. XXX/X po predchádzajúcom schválení Obecným zastupiteľstvom v Kaluži z 23.9.1999, o čom svedčil výpis vyhotovený starostom obce E. G.. Obec tak kúpnu zmluvou z 1.6.2000 previedla novovzniknutú parcelu č. XXX/X odčlenenú od parcely č. XXX/X na Cestné stavby a.s. Košice v rozpore s § 5 ods. 3 zákona č. 229/91 Zb., ako aj § 39 OZ. Keďže táto kúpna zmluva nebola uzavretá platne, nemohla byť následne 24.3.2003 platne uzavretá ani kúpna zmluva medzi Cestnými stavbami a.s. Košice a žalovaným.

4. Zo zhodných skutkových okolností vychádzal súd aj v prejednávanej veci, že Pozemkový úrad Michalovce rozhodnutím zo dňa 19.1.1993 č. 893/93-R v spojení s opravným rozhodnutím č. 893/93/1-R z 10.11.1993 rozhodol o priznaní vlastníctva oprávneným osobám O. B. (právna predchodkyňa žalobcov v 1. až 6.rade) a jej sestre E. Q. podľa zákona č.229/1991 Zb. s cieľom zmierniť následky majetkových krívd voči ich otcovi N. G., ktoré rozhodnutie sa vzťahovalo okrem iného k par.č. XXX/X- ostatná plocha o výmere 19490 m² (ktorej súčasťou bola aj sporná parcela č. XXX/X). Vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti nadobudla obec Kaluža v zmysle § 2 ods.2 zákona č.138/1991 Zb. o majetku

obcí ku dňu účinnosti zákona 01.05.1991, dokladoval to Protokol o prevode vlastníctva majetku z vlastníctva Slovenského štátu v správe Cestovného ruchu Michalovce na obec Kaluža č.2/1995 zo dňa 27.04.1995. Obec Kaluža geometrickým plánom č. 54/2002 odčlenila z uvedenej parcely výmeru 1789 m² pre novovzniknutú parcelu A. XXX/X, ktorú následne odpredala kúpnu zmluvou zo dňa 12.7.2000 Cestným stavbám a.s. Košice. Tieto následne spornú parcelu XXX/X v r. 2003 odpredali žalovanému. Geometrickým plánom D. L., č.36582972-162/2005 zo dňa 23.09.2005 bol z pôvodnej parcely č.XXX/X o výmere 1789 m² odčlenený diel č.2 o výmere 55 m², ktorý bol pričlenený k parc. č.XXX/X o výmere 221 m², preto sa žalobcovia domáhali určenia vlastníckeho práva k parc. č.XXX/X - ostatné plochy o výmere 1697 m².

5. Súd poukázal na právoplatne vyriešenú otázku osoby povinnej – Obec Kaluža vo vzťahu k právnym nástupcom pôvodného vlastníka dotknutého pozemku N. G., tj vo vzťahu k osobám oprávneným, ktoré si riadne a včas uplatnili svoj nárok podľa § 9 ods. 1 zákona č. 229/91 Zb. a ktorými bola E. Q., K. G. a O. B., K. G., zomr. XX.X.XXXX, po ktorej sú žalobcovia právnymi nástupcami. Zdôraznil tak zásadu viazanosti právoplatným rozhodnutím, týkajúcim sa riešenia pre konanie podstatnej otázky a vychádzajúceho zo zhodných skutkových okolností. V tejto súvislosti citoval z rozhodnutia dovolacieho súdu v danej veci 8Cdo/144/2020 z 30.05.2022, ktorý odkázal na ustálenú súdnu prax (napr. NS SR 1Cdo 133/2009) podľa záverov ktorej "ak z existencie právoplatného rozhodnutia vyplýva otázka, ktorá je pre správne rozhodnutie v terajšej veci podstatnou (rozhodujúcou), treba sa ňou zaoberať... Pokiaľ ide o iný (nie ten istý) nárok (predmet konania), zásadne platí, že ak v skončenom konaní účastníkov došlo právoplatným súdnym rozsudkom k vyriešeniu hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého sa aj tento (nový) nárok (neidentický s predmetom skončeného konania) odvodzuje, súd v tomto ďalšom (novom) občianskom súdnom konaní pri zodpovedaní predbežnej otázky (ktorá právoplatným súdnym výrokom sa už vyriešila ako vec sama) je týmto vyriešením viazaný. Právoplatné súdne rozhodnutie zakladá stav právnej istoty, resp. odstraňuje stav právnej neistoty účastníkov konania, pričom dôsledok právoplatnosti súdneho rozhodnutia znamená, že rozhodnutie sa stáva pre účastníkov zásadne nezmeniteľným a záväzným; takéto rozhodnutie získava vynútitelnosť a je pre súd v inom konaní tých istých účastníkov záväzné. Právne vzťahy ním vyriešené je možno spochybniť len osobitne kvalifikovaným spôsobom - súd nemôže ako predbežnú otázku znovu riešiť to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté v osobitnom spore účastníkov, nie je vonkoncom rozhodujúce (podstatné), či súd v právoplatne skončenom konaní správne alebo nesprávne posúdil priznaný nárok (príslušenstvo pohľadávky). Klásť otázku, či civilný súd v predošlom konaní vec (priznaný nárok) správne alebo nesprávne právne posúdil je nielen zbytočné, takáto otázka je úplne nepatričná (nemá byť prečo položená); so zreteľom na právoplatnosť a z toho plynúcu záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia je akékoľvek „nové“ právne posudzovanie právoplatného súdneho rozhodnutia v inom (ďalšom) konaní tých istých účastníkov vylúčené (nepripustné)".

6. Konštatoval, že v uvedenom rozhodnutí 8Cdo/144/2020 z 30.05.2022 sa najvyšší súd tiež vysporiadal s obranou žalovaného uplatnenom aj v tomto spore, dovoľávajúceho sa ochrany svojich práv ako dobromyseľný držiteľ nehnuteľnosti. Najvyšší súd SR vzhľadom na okolnosti veci a ustálenú judikatúru konštatoval správnosť záverov súdov nižšej inštancie, že žalovanému nemožno priznať vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti ani titulom ochrany dobrej viery žalovaného, keď prevod nehnuteľnosti bol absolútne neplatným právnym úkonom priečiacim sa účelu a zmyslu reštitučného zákonodarstva. Najvyšší súd pri riešení kolízie vlastníckeho práva a práva dobromyseľného držiteľa konštatoval s odkazom na judikatúru najvyššieho súdu (napr.3Cdo/144/2010, 3Cdo/223/2016), že dobrá viera nadobúdateľa nehnuteľností v správnosť údajov zapísaných v katastri nehnuteľnosti jej predchádzajúcemu vlastníkovi nepostačuje pre záver súdu o tom, že mohol nadobudnúť vlastnícke právo (teda pre poskytnutie ochrany tomuto právu), ak sa preukáže, že táto zapísaná osoba v skutočnosti v čase uzavretia kúpnej zmluvy vlastníkom prevádzanej nehnuteľnosti nebola, napr. z dôvodu, že predchádzajúca zmluva predstavovala absolútne neplatný právny úkon. Z dôvodu absolútnej neplatnosti zmluvy predávajúci nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnosti a nemohol neexistujúce vlastnícke právo previesť na ďalšiu osobu, hoci konajúcej v dobrej viere. Zotrvál tak na právnom závere, že absolútne neplatný úkon nepôsobí právne následky ani v prípade, ak na jeho základe už bolo kladne rozhodnuté o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, čo podporilo aj právne stanovisko Veľkého senátu Obchodnoprávneho kolégia v uznesení z 27.4.2021 1VObd 2/2020, v ktorom uviedol, že „nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka právna úprava umožnila za zákonom stanovených podmienok predstavujúcich výnimku zo zásady, že vlastnícke právo možno nadobudnúť len od vlastníka. Neprihádza do úvahy, aby súdy bez toho, aby existoval zákonný podklad, rozširujúco vyvodzovali

možnosť ochrany dobromyseľného nadobúdateľa tým spôsobom, že samotná dobrá viera nadobúdateľa postačuje na priznanie jeho vlastníckeho práva, teda aby nadobudnuté vlastníctvo bolo prípustné vo všeobecnosti. To platí bez ohľadu na to, že zotrvanie na zásade „nemo plus iuris“ môže pôsobiť v subjektívnej rovine nespravodlivo voči nadobúdateľovi“.

7. S prihliadnutím na takto záväzne vyriešenú predbežnú otázku neplatnosti zmluvy o prevode spornej nehnuteľnosti z Obce Kaluža na Cestné stavby a.s. Košice a následne na žalovaného právoplatným rozhodnutím súdu, ktoré súdne rozhodnutia vylúčili tiež možnosť nadobudnutia vlastníctva žalovaným titulom ochrany dobrej viery ako držiteľa pozemku, ktoré rozhodnutia sa týkali totožnej nehnuteľnosti, totožných skutkových dôvodov a rovnakého žalovaného, konštatoval dôvodnosť žaloby, majúci zistené, že neb. O. B., právna predchodkyňa žalobcov bola v čase smrti vlastníkom podielu dotknutej nehnuteľnosti titulom úspešného uplatnenia reštitučného nároku a jej vlastnícke právo bolo porušené konaním Obce Kaluža ako osoby povinnej v rozpore so zákazom prevodu nehnuteľností upravených v § 5 ods. 3 zákona č. 229/91 Zb., postavenie ktorého subjektu ako povinného vyplývalo z rozhodnutí správnych (pozemkových) orgánov konajúcich o reštitučných nárokoch podľa 229/91 Zb.. Pokiaľ išlo o návrhy na vykonanie dokazovania smerujúce k spochybneniu skutočnosti, že Obec Kaluža bola povinnou osobou, resp. priznanie vlastníctva žalovanému ako dobromyseľnému nadobúdateľovi, tieto vzhľadom na viazanosť právnym záverom vysloveným v právoplatne skončenom konaní, ktorý je záväzný pre súd aj v tomto spore, nepovažoval za účelné. Zdôraznil, že nedošlo k žiadnej zmene skutkového stavu ani uplatneniu inej procesnej obrany ako už žalovaný učinil v konaní Okresného súdu Michalovce 8C/41/2011 v spojení s konaním Krajského súdu v Košiciach. 1Co/274/2018 a Najvyššieho súdu SR 8Cdo/144/2020. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, priznávajú procesne úspešným žalobcom nárok na náhradu trov v rozsahu 100%.

8. Rozsudok napadol odvolaním žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, h/ CSP, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (b), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (d), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f) a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h). Navrhoval rozhodnutie zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Po zrekapitulovaní podstatných záverov odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku vytýkal súdu nepreskúmateľnosť rozhodnutia namietajúc, že súd vychádzal len z pôvodných súdnych rozhodnutí, pričom nesprávne ustálil, že Obec Kaluža bola povinným subjektom, aj keď táto sa nemohla stať vlastníkom nehnuteľnosti späťne k 1.5.1991, lebo tieto nadobudla do vlastníctva až delimitačným protokolom č. 2/95 z 27.4.1995. Pozemkový úrad Michalovce ako správny orgán konajúci o reštitúcii právnych predchodcov žalobcov mal vedieť, že parcela je zastavaná, nemôže byť vydaná, konal preto nezákonne, pokiaľ reštituoval svojim rozhodnutím a jeho následnými doplňujúcimi rozhodnutiami spornú zastavanú nehnuteľnosť. Z uvedených dôvodov označil rozhodnutie pozemkového úradu za paakt, na ktorý nemožno prihliadať. Oprávnené osoby si mohli uplatniť nároky podľa zákona č. 229/91 Zb. len do 31.12.1992, dokedy mohla byť obec povinnou osobou, táto sa však k uvedenému dátumu povinnou osobou nestala a bola ňou štátna organizácia Okresná správa cestovného ruchu Michalovce, ktorá nehnuteľnosti držala. Tvrdil, že je dôvodné aplikovať v konaní ustanovenia Hospodárskeho zákonníka č. 109/64 Zb., týkajúceho sa nakladania s majetkom štátnych podnikov. Považoval za nesprávne, ak pozemkový úrad doplnil do rozhodnutia obec ako povinnú osobu na vydanie nehnuteľnosti, ak sa tak stalo po uplynutí lehoty na uplatnenie reštitučného nároku oprávneným osobám, pričom povinné osoby boli vymedzené zákonom, neurčovalo ich rozhodnutie pozemkového úradu. Až rozhodnutím o vlastníctve – dodatočným doplnením z 12.12.2001 OÚ Michalovce, odbor pozemkový poľnohospodársky a lesné hospodárstvo (predtým Pozemkový úrad Michalovce) rozhodnutím č. 2001/00184-1/DZI určil, že Obec Kaluža je povinnou osobou, kedy sa už mohla obec dozvedieť o tejto skutočnosti, čo bolo až potom, čo kúpna zmluva medzi Obcou Kaluža a Cestnými stavbami a.s. zo dňa 1.6.2000 bola zavkladovaná 12.7.2000. Ak právo oprávnených osôb voči Obci Kaluža nevzniklo, nemohla sa táto dopustiť ani porušenia § 5 ods. 3 zákona č. 229/91 Zb. V tomto sa odvolával na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4Cdo 171/2008 zo dňa 29.9.2009. V prípade niektorých pozemkov, ktoré sú zastavané a sa nevydávajú, vo vzťahu k nim vydal pozemkový úrad aj opravné uznesenie o upresnení výmery vydávanej plochy s vynechaním zastavanej plochy, čo sa však netýkalo spornej parcely, hoci tak mal postupovať aj v tomto prípade, preto označil konanie pozemkového úradu za

protiústavne v rozpore s podmienkami zákona č. 229/91 Zb.. Uviedol, že pokiaľ aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí 8Cdo 143/2020 z 30.5.2022 zamietol jeho dovolanie proti rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach z 31.7.2019 1Co/274/2018, z ktorého vychádzal aj súd prvej inštancie s poukazom na judikatúru o viazanosti súdnym rozhodnutím správneho orgánu v správnom konaní, aj v prípade, že nie je vecne či právne bezchybné, zastával názor, že z hľadiska ústavnej aplikácie čl. 2 ods. 2, čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd je namiesto otázka, či doterajšia judikatúra o prezumpcii správnosti a záväznosti rozhodnutia je pre všeobecné súdy z hľadiska procesného a hmotnoprávneho správnym postupom, keď výnimočne by pre absolútnu nezákonnosť takáto prezumpcia platiť nemala. Považoval kúpne zmluvy uzavreté medzi Obcou Kaluža a Cestnými stavbami a.s. zo dňa 1.6.2000 a následne medzi Cestnými stavbami a.s. a žalovaným za platné. Odkázal v tomto na iné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 29.9.2009 4Cdo 171/2008, v inej sporovej veci, kde najvyšší súd odobril postup, že mesto nenadobudlo vlastnícke právo ku dňu účinnosti zákona č. 138/91 Zb., ale až delimitačným protokolom o odovzdaní nehnuteľnosti, ktoré rozhodnutie bolo opomínané v konaní Najvyššieho súdu SR 8Cdo 144/2020 týkajúceho sa prejednávanej nehnuteľnosti. Aj pre prípad, ak by rozhodnutie správneho orgánu malo byť pre súd záväzné, neposudzované ako nulité rozhodnutie, stále tu dochádza ku kolízii ochrany vlastníckych práv právnej predchodkyne žalobcov a vlastníckeho práva žalovaného. Nebola skúmaná ani otázka vydržania nehnuteľnosti, keď zastával názor, že aj pre prípad neplatnosti zmluvy vydržal nehnuteľnosť, lebo právny predchodca neporušil zákon č. 229/1991 Zb., nakoľko nebol povinnou osobou. Nehnuteľnosť nadobudol od nevlastníka, no bol pri nadobúdaní dobromyseľný, vydržacia doba plynula od uzavretia kúpnej zmluvy medzi Obcou Kaluža a Cestnými stavbami a.s. zo dňa 1.6.2000, ktorú si môže započítať do vydržacej doby, a vlastníctvo nadobudol vydržaním k 1.6.2010, pričom žaloba bola podaná na súd vo vzťahu k spornej nehnuteľnosti až v roku 2011, teda po uplynutí 10-ročnej vydržacej doby. Dobrá viera sa posudzuje u nadobúdateľa, nie u prevodcu. Cestné stavby a.s., nakladali s nehnuteľnosťou ako s vlastnými, vykonávajú právo pre seba. Nemal vedomosť o tom, aby Obec Kaluža mala stratiť dobrú vieru, že je vlastníkom nehnuteľnosti a ani on nebol v držbe nikým rušený.

10. Žalobcovia vo vyjadrení k odvolaniu poukázali na to, že otázka povinnej osoby už bola právoplatne ustálená k totožnej nehnuteľnosti, týkajúcej sa totožného žalovaného, vo veci Okresného súdu Michalovce sp.zn. 8C/41/2011 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach 1Co/274/2018 zo dňa 31.7.2019 a Najvyššieho súdu SR 8Cdo 144/2020 z 30.5.2022. Nebolo sporné, že právna predchodkyňa žalobcov spolu so svojou neb. sestrou E. Q. riadne a včas uplatnili na Pozemkovom úrade v P. nárok na vydanie nehnuteľnosti skonfiškovanej otcovi N. G. ako pôvodnému vlastníkovi, podľa zákona č. 229/91 Zb., pretože s nimi v tom čase povinná osoba Vojenské lesy a majetky, o.z. neuzavreli dohodu o vydaní, rozhodoval o vlastníctve oprávnených osôb v zmysle § 9 ods. 4 zákona č. 229/91 Zb., Pozemkový úrad Michalovce rozhodnutím č. 893/93R zo dňa 19.1.1993, okrem iných priznal vlastnícke právo aj k parcele č. XXX/X ostatná plocha o výmere 19490 m², z ktorej bola vytvorená aj parcela, ktorá je predmetom tohto sporu. Obec Kaluža bola vlastníčkou dotknutej parcely v zmysle § 2 ods. 2 zákona č. 138/91 Zb. o majetku obcí a v zmysle Protokolu o prevode vlastníctva majetku z vlastníctva slovenského štátu Správe cestovného ruchu Michalovce na Obec Kaluža zo dňa 27.4.1995, späť ku dňu 1.5.1991. Bez všetkých pochybností už pred uzavretím zmluvy najneskôr 15.6.2000 mala vedomosť, že dotknutá parcela je predmetom reštitučného nároku, o čom svedčilo doručenie Prílohy vo veci Pozemkového úradu č. 893/93R zo dňa 19.1.1993. Námietky žalovaného považovali za nenáležitý nesúhlas s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít vrátane Najvyššieho súdu SR, podľa ktorej sú súdy viazané rozhodnutím správneho orgánu, ktorý je pre súd záväzný a nemožno ho zmeniť iným posudzovaním rovnakého skutkového stavu v inom konaní. Odkázali na odôvodnenie rozhodnutia týkajúce sa prejednávanej nehnuteľnosti vo veci Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8Cdo 144/2020 i ďalšie rozhodnutia 1Cdo 44/2010, rozhodnutie Ústavného súdu SR II.ÚS 349/09, kde ústavný súd zdôraznil, že vzhľadom na zásadu prejudiciality vyplývajúcej v tom čase z platného § 135 Občianskeho súdneho poriadku, ako aj na zásadu viazanosti súdu právoplatnými rozhodnutiami vydanými v inom konaní podľa § 159 ods. 2 OSP, konajúci všeobecný súd nemá možnosť výberu v otázke, či bude rešpektovať právoplatné rozhodnutie vydané v inom spore, ktoré rieši otázku javiacu sa prejudiciálnou v súvislosti s riešením daného prípadu. Pokiaľ by zaujal k riešeniu prejudiciálnej otázky odlišné stanovisko, je takýto postup či z neho vyplývajúci záver arbitrárny pre rozpor so zákonom. Zdôraznili, že aj otázka kolízie princípu právnej istoty a dobrej viery s princípom, že nikto nemôže na iného previesť viac práv ako sám má, bola opakovane riešená v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR s rovnakým výsledkom a nemenným právnym záverom, že na základe absolútne neplatného právneho úkonu nemôže dôjsť k platnému prevodu vlastníckeho práva, nemožno preto uvažovať o ochrane

vlastníctva, hoci i dobromyseľného nadobúdateľa, ani uprednostniť požiadavku právnej istoty a ochrany práv nadobudnutých v dobrej viere pred zásadou, podľa ktorej nikto nemôže na iného previesť viac práv ako sám má. Neplatný právny úkon nevyvoláva zamýšľané účinky. Právna predchodkyňa žalobcov sa nesprávala ako nedbalá vlastníčka, naopak chránila svoje vlastnícke práva, riadne a včas uplatnila reštitučný nárok, spolu so sestrou vykonali, čo im právny poriadok umožňoval, pričom pri hodnotení kolízie záujmov je potrebné zdôrazniť, že štát, resp. štátne orgány už raz zasiahli do vlastníckeho práva právnych predchodcov žalobcov a znova by im bolo toto právo odňaté v dôsledku vedomého protiprávneho konania povinnej osoby a neexistoval by žiaden zákonný právny prostriedok ako by sa svojho porušeného vlastníckeho práva dovolali, vlastníctvo by im bolo odňaté trvalo a bez náhrady. Na strane druhej, žalovaný má možnosť nápravy domáhať sa náhrady škody či bezdôvodného obohatenia voči tým, ktorí vznik tejto situácie zavinili.

11. Žalovaný v odvolacej replike uviedol, že sa nemôže zmieriť s právnymi závermi súdov všetkých stupňov, že ak právni predchodcovia žalobcov nezákonným spôsobom nadobudli v rámci reštitúcie nehnuteľnosti, má to byť v súlade s doterajšou judikatúrou. Na parcele boli vystavané budovy, nebolo im možné priznať reštitučný nárok, konalo sa bez správne určenej povinnej osoby, tento stav zavinili právni predchodcovia žalobcov, ktorí si neuplatnili reštitučný nárok u skutočne povinnej osoby, žalovaný nenesie zodpovednosť za nezákonný stav, domáha sa nápravy aj za cenu, že zatiaľ judikatúra je v jeho neprospech. Vychádzal z názoru, že bola prehlíadaná doterajšia judikatúra v jeho prospech, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4Cdo 171/2008 z 29.9.2009, v ktorom bolo konštatované, že obec nenadobudla vlastnícke právo dňom účinnosti zákona č. 138/91 Zb., ale až delimitačným protokolom. Zopakoval, že pozemkový odbor Okresného úradu Michalovce až v roku 2001 doplnil svoje rozhodnutie o nové a ďalšie povinné osoby – Obec Vinné a Obec Kaluža, pričom povinné osoby vznikajú zo zákona, nie rozhodnutím Pozemkového úradu, tým boli prekročené právomoci orgánu v správnom konaní. Reštitučný nárok oprávnených osôb proti Obci Kaluža zanikol 31.12.1992.

12. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd po kladnom posúdení včasnosti a procesnej prípustnosti podaného odvolania subjektom, v neprospech ktorého bolo rozhodnuté prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu danom § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a prijal záver, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok je vecne správny, z ktorých dôvodov ho odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

13. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach 27.8.2025 o 10,00 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 210/II. poschodie. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli zverejnené na úradnej tabuli odvolacieho súdu a tiež na jeho webovej stránke (§219 ods. 3 CSP).

14. Žiadny z tvrdených odvolacích dôvodov nebol naplnený. Rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý bol napadnutý odvolaním nemožno vytknúť, aby vychádzal zo skutočností, ktoré z vyjadrení strán, vykonaných dôkazov (súdne rozhodnutia, listiny), nevyplývajú a ani inak nevyšli za konania najavo alebo žeby súd opomenul niektoré v konaní zistené rozhodujúce skutočnosti, alebo aby v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor. Tiež nebolo zistené, aby na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval nesprávne zákonné ustanovenie alebo použité zákonné ustanovenie nesprávne vyložil. Súd vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre rozhodnutie veci, vykonanie ďalšieho dokazovania sa nevyžadovalo. Súd vykonané dôkazy hodnotil v súlade so zákonom podľa § 191 a § 192 CSP, prihliadajúc k záväznému posúdeniu predbežnej otázky, dospel k správnym skutkovým zisteniam na ktorých založil aj svoje rozhodnutie, podal výklad právneho posúdenia skutkového stavu podľa relevantných hmotnoprávných zákonných ustanovení. Zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa kritériá riadneho odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP, nebolo zistené žiadne porušenie procesných práv ani iná vada konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

15. Predmetom tohto sporu je otázka (spolu)vlastníckeho práva k totožnej nehnuteľnosti, spornosť ktorého vyplýva z totožných skutkových okolností, týka sa totožného žalovaného ako v konaní Okresného súdu Michalovce 8C/41/2011, ktoré sa právoplatne skončilo vyhovením žalobe (vo vzťahu k druhej zo spoluvlastníčok), teda v neprospech žalovaného, ktorého obrana je založená na zhodných skutkových tvrdeniach – popieraní účinnosti a zákonnosti rozhodnutí pozemkových úradov, na jeho

nesúhlase s vymedzením povinnej osoby podľa zákona č. 229/91 Zb, a dovolávanie sa ochrany jeho postavenia ako vlastníka lebo pri nadobudnutí nehnuteľnosti mal postavenie dobromyseľného držiteľa.

16. Odvolateľ polemizuje s názormi o záväznosti právoplatného správneho rozhodnutia a záväzne právoplatne vyriešenej predbežnej otázky v inom súdnom konaní, majúcej význam aj pre rozhodnutie v danej veci vedený snahou o dosiahnutie rozhodnutia vo svojej prospech, neberúc v úvahu rovnovážnosť princípov právneho poriadku, ktoré sa v subjektívnom nazeraní javia ako príkre resp. ich uplatňovanie môže vyvolať dojem nespravodlivosti.

17. Preskúmané súdne konanie a v ňom vydané rozhodnutie smeruje k naplneniu účelu a zmyslu reštitučného zákonodarstva, ktorého cieľom bola náprava vzniknutých krívd v čase neslobody na vlastníctve oprávnených osôb, a ktoré umožňovalo za zákonom stanovených podmienok navrátenie vlastníctva alebo aspoň poskytnutie náhradného plnenia. Súdny v konaní 8C/41/2011 Okresného súdu Michalovce vedenom proti žalovanému o určenie spoluvlastníckeho podielu 1/2 E. na spornej parcele č. XXX/X evidovanej na LV č. XXXX kat. územie A. vychádzali zo skutočnosti, že Pozemkový úrad v P. v rozhodnutí z 19. januára 1993 č. 893/93 - R konštatoval, že oprávnené osoby (právna predchodkyňa žalobcov O. B. a jej sestra E.) spĺňajú podmienky uvedené v § 6 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb. a priznal im vlastnícke právo k parc. č. XXX - les a pasienok o výmere 433.922 m² kat. úz. A.. s tým, že správna výmera nehnuteľností bude upresnená v novom geometrickom pláne, na podklade ktorého bolo zrejmé, že predmetom vydania je aj par.č. XXX/X, z ktorej bola vytvorená sporná parc. XXX/X kat. úz. A.. V dôsledku podania opravného prostriedku prešlo toto rozhodnutie aj súdnym prieskumom a Krajský súd v Košiciach, rozsudkom z 27. januára 1994, sp. zn. 3S/41/93 rozhodnutie Pozemkového úradu v Michalovciach z 19. januára 1993 v spojení s opravným rozhodnutím z 10. novembra 1993 potvrdil. Konštatovali, že obec Kaluža vo vzťahu k žalobkyňi a právnej predchodkyňi žalobcov bola povinnou osobou, a na základe komunikácie so zástupcom oprávnených osôb N. A. od 3.11.1997 mala obec vedomosť o tom, že sporné nehnuteľnosti boli predmetom reštitúcie, no najneskôr dňom 15. júna 2000 nadobudla obec vedomosť o tom, že parcela č. XXX/X o výmere 19.490 m² bola predmetom reštitúcie a teda, ak časť tejto parcely vo forme novovytvorenej parcely č. XXX/X previedla na Cestné stavby a. s. Košice, konala v rozpore s ustanovením § 5 ods. 3 zák. č. 229/1991 Zb.. Pokiaľ v konaní súdy uprednostnili princíp ochrany vlastníckeho práva žalobkyne ako pôvodnej vlastníčky, pred ochranou dobrej viery nadobúdateľa, zohľadnili všetky súvislosti prípadu, že rozhodnutím Pozemkového úradu Michalovce bolo o. i. oprávneným osobám priznané vlastnícke právo k parc. KN-C č. XXX/X o výmere 19.490 m² (z ktorej bola vytvorená aj sporná parcela č. XXX/X), s cieľom zmierniť následky majetkových krívd, ku ktorým došlo voči právnenému predchodcovi - otcovi a to konfiškovaním podľa nariadenia SNR č. 104/1945 Zb., a že povinná osoba (obec Kaluža), postupovala v rozpore s § 5 ods. 3 zák. č. 229/1991 Zb. a umožnila oprávneným osobám ako vlastníkom opätovne odňať jej vlastnícke právo a to v rozpore so zákonom, teda kúpna zmluva bola absolútne neplatná. Za takých okolností nebolo možné poskytnúť ochranu žalovanému ako dobromyseľnému držiteľovi, ktorý nehnuteľnosť nadobudol od nevlastníka, lebo to odporovalo zásade, že nikto nemôže na iného previesť viac práv ako sám má, ktorý záver plne zodpovedal aj judikatúre najvyšších súdnych autorít (Najvyšší súd SR 6 Cdo 105/2016, 7 Cdo 139/2019, Ústavný súd SR sp. zn. I. ÚS 726/2016, I. ÚS 50/2010, Veľký senát Obchodnoprávneho kolégia 1VObdo 2/2020), ako aj právnej teórie, že „dobromyseľnosť kupujúceho nemôže nahradiť chýbajúce vecné oprávnenie právneho predchodcu predávajúceho. Tieto výnimky z pravidla nemožno ľubovoľne rozširovať bez toho, aby takúto možnosť zákonodarca pripustil. Preto je nutné zotrvať na dôslednom uplatnení zásady „nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet“ aj v prípadoch, ktoré sa môžu javiť ako nespravodlivé. Aj z hľadiska predvídateľnosti rozhodovania súdnej moci je preto potrebné odmietnuť možnosť nadobudnúť vlastnícke právo od nevlastníka len na základe princípu ochrany dobrej viery aj v iných prípadoch ako tých, ktoré Občiansky zákonník výslovne upravuje“ (Občiansky zákonník II., Števec, Dulak, Bajánková, a kol., C. H. Beck, 2015, str. 2087),.

18. Opakovanému právnenému posudzovaniu totožných skutkových okolností bráni v inom konaní zásadu prejudiciality (§ 194, § 228, § 230 CSP). V zmysle uvedeného, pokiaľ ide o iný, nie ten istý nárok – predmet konania, zásadne platí, že ak v skončenom konaní medzi sporovými stranami právoplatným súdnym rozhodnutím došlo k vyriešeniu hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého tento nový nárok vyplýva, súd v tomto ďalšom civilnom sporovom konaní pri zodpovedaní predbežnej otázky je týmto riešením viazaný. Pre vyhodnotenie toho, či existuje prekážka veci právoplatne rozhodnutej nie je významné, ako bolo v predošlom prípade po právnej stránke veci rozhodnuté, ako bol právne posúdený skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania a táto prekážka je tu daná aj v prípade, ak bol určitý skutkový

dej vyhodnotený nesprávne alebo neúplne (R 15/2010). Bolo by v rozpore so zásadami právneho štátu, ak by otázka významná pre rozhodnutie vo veci samej vychádzajúca zo zhodných skutkových okolností medzi totožnými stranami sporu mohla byť hodnotená odlišným spôsobom. Posúdenie predbežnej otázky nie je obsahom výroku súdneho rozhodnutia, je však vylúčená možnosť zvrátenia, odchýlenia sa alebo zmeny jej skoršieho právneho posúdenia vychádzajúc z totožných skutkových okolností a skutkového deja.

19. Ak v inom právoplatne ukončenom konaní bola konštatovaná neplatnosť zmluvy o prevode nehnuteľnosti z Obce Kaluža na Cestné stavby a.s. a následne na žalovaného z dôvodu porušenia ustanovení zákona č. 229/91 Zb., a zhodné skutkové okolnosti ako sú tvrdené aj v tomto spore neumožňovali priznať žalovanému vlastníctvo ako dobromyseľnému držiteľovi, tak v zmysle zásady „ne bis in idem“ nie dvakrát o tej istej veci vyjadrenej v § 230 CSP, je vylúčené, aby tieto predbežné otázky boli súdom vyhodnotené inak v prejednávanej veci proti totožnému žalovanému, k totožnej nehnuteľnosti nadobudnutej na základe rovnakého rozhodnutia pozemkového úradu, aj keď vo vzťahu k spoluvlastníckemu podielu ďalšej reštitučnej vlastníčky (resp. jej právnych nástupcov). Súd vychádzajúc zo záväzne vyriešenej predbežnej otázky naplňujúc princíp právnej istoty, účelnosti a hospodárnosti postupu v konaní nevykonával dokazovanie ku skutočnostiam, ktoré už boli predmetom posudzovania v skorších súdnych konaniach, výsledkom ktorých prezentovaných v právoplatných súdnych rozhodnutiach je viazaný. Pretože v tomto spore bolo vylúčené opätovné preskúmvanie správnosti rozhodnutia správnych (pozemkových úradov), vyvodenie odlišných záverov o (ne)platnosti zmluvy uzavretej Obcou Kaluža s Cestnými stavbami a.s. a následne žalovaným o prevode par.č.XXX/ X k.ú. A., či odlišný záver k tvrdenej ochrane dobrej viery žalovaného, ako tieto sporné otázky vymedzil vo svojom odvolaní žalovaný a iné skutočnosti neboli obsahom odvolacej argumentácie žalovaného, odvolací súd, hodnotil odvolanie žalovaného ako neopodstatnené.

20. Pokiaľ žalovaný poukazoval na možnosť vydržania nehnuteľnosti, žiada sa dodať, že takú procesnú obranu na súde prvej inštancie neuplatňoval (pozn..odvolacieho súdu : z dôvodov zrejmeho nespĺnenia podmienok vydržania, pre ktoré sa aj posudzovala otázka ochrany žalovaného ako vlastníka len z titulu dobromyseľného nadobudnutia nehnuteľnosti), a z pohľadu odvolacieho konania ide o neprípustnú novotu (§366 CSP), na ktorú nemožno prihliadať. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že podmienkou nadobudnutia vlastníckeho práva titulom vydržania je existencia oprávnenej dobromyseľnej držby, nerušene trvajúcej po dobu desiatich rokov, počas ktorej držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí a nakladá s ňou ako s vlastnou (§ 129, § 130 § 134 OZ). Žalovaný sa mohol domnievať že je vlastníkom spornej nehnuteľnosti, a teda nakladať dobromyseľne s nehnuteľnosťou ako so svojím vlastníctvom najskôr až potom, čo nadobudol nehnuteľnosť kúpou od Cestných stavieb a.s. Košice v roku 2003, až od ktorého roku mohla najskôr začať plynúť žalovanému 10-ročná vydržacia doba. Niet žiadneho dôvodu (a žalovaný taký ani netvrdí), na základe ktorého by sa žalovaný mohol cítiť byť vlastníkom pozemku už v roku 2000, k času uzavretia neplatnej kúpnej zmluvy medzi Obcou Kaluža a Cestnými stavbami a.s. Košice. Žalovaný nie je ani univerzálnym právny nástupcom Cestných stavieb a.s., preto nemôže byť v jeho prospech započítaná doba držby nehnuteľnosti Cestnými stavbami a.s.. Pokiaľ by aj bol žalovaný dobromyseľným držiteľom na základe neplatnej kúpnej zmluvy uzavretej s Cestnými stavbami a.s. v roku 2003, jeho oprávnená držba sa skončila najneskôr 20.4.2011, keď skutoční vlastníci podali proti žalovanému žalobu na súd o určenie vlastníctva k spornej nehnuteľnosti, čo znamenalo prerušenie zákonom vyžadovanej desaťročnej doby vydržania. Žalovaný sa preto nemohol stať vlastníkom nehnuteľnosti titulom vydržania. Odvolaním napadnutý rozsudok bol preto ako vecne správny, zrozumiteľne odôvodnený, vysporiadavajúci sa so všetkými podstatnými argumentmi žalovaného potvrdený, vrátane zákonom zodpovedajúceho výroku rozhodnutia o náhrade konania vychádzajúceho z procesnej zodpovednosti žalovaného za jeho neúspech v konaní.

21. O náhrade trov odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Odvolateľ bol v konaní neúspešný, preto je povinný na náhradu trov vzniknutých protistrane v plnom rozsahu.

22. Rozhodnutie prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).